

Understøttelsen burde ydes efter Skøn, baseret paa de foreliggende Forhold i hvert enkelt Tilfælde, eller om der i Loven skulde indsættes faste Takster. Det Parti, hvortil jeg hører, holdt paa Skønnet, men de faste Takster sejrede. Vi har nu hørt, at denne Bestemmelse i Forbindelse med den anden Bestemmelse, Ministeren nævnte, at Understøttelsen falder bort, naar vedkommende Enke faar Hjælp af Hjælpekasser; i Forening har ført til, at Loven ikke har faaet den Virkning, som det var forudsat, idet Enkerne i langt mindre Omfang, end man havde forudsat, har faaet Gavn af Loven, fordi de Understøttelser, de har kunnet faa, ikke har været tilstrækkelige, saaledes at de har været nødte til enten at blive ved Fattigvæsenet eller igen gaa ind under det. Og har Loven ikke kunnet virke fyldestgørende under de tidligere Forhold, saa siger det sig selv, at den endnu langt mindre kan virke fyldestgørende under de nuværende ekstraordinære Prisforhold. Jeg ser derfor ikke rettere end, at det vil være rigtigt at vedtage det foreliggende Lovforslag; og jeg vil ogsaa forudsætte, at man fra alle Sider i dette Ting, ligesom Tilfældet har været i Folketinget, vil være villig til at fremme denne Lov. Her er Tale om en midlertidig Bestemmelse, og hvad der senere maatte være Anledning til at gøre i Retning af en endelig Ordning til Forandring af de uheldige Forhold, er der ingen Grund til at komme ind paa ved denne Lejlighed. Jeg skal for mit Partis Vedkommende anbefale at fremme denne Sag hurtigt og i den Skikkelse, hvori den foreligger.

Piper: Jeg mener, at det var en meget heldig Bestemmelse, vi fik indført ved Loven om Enkeforsørgelsen, den Gang vi fik faste Rammer for Uddelingen af Understøttelser til Enkers Børn og fik indsat faste Takster. Naar Tallet paa de Enker, der nyder godt af denne Lov, er blevet mindre, end det den Gang var beregnet, ligger dette i to Ting, for det første deri, at hver Gang en saadan ny Lov er vedtaget, bliver der aldrig draget fuld Nytte af den i det første Aar, den eksisterer, og for det andet i, at den særlige Tilstand, hvori vi nu har levet de sidste 5 Fjerdingaar, selvfølgelig har forrykket Forudsætningerne for de Takster og Rammer, der er givne i Loven. Dette er imidlertid ikke noget Bevis for, at Loven ikke under normale Omstændigheder kan fungere godt og saaledes, som det var

tilsigtet. At man maa gøre noget ekstraordinært under ekstraordinære Forhold, er jeg ganske enig i, og jeg kan ogsaa give min Tilslutning til den Maade, hvorpaa det sker ved det her foreliggende Lovforslag. Hvis man havde Valget mellem enten i disse ekstraordinære Tider at forhøje Understøttelsen, eventuelt udvide Rammerne, og det Lovforslag, der her foreligger, er der ikke Tvivl om, at man i dette Øjeblik, hvor man ikke ved, hvorledes alt vil komme til at se ud bagefter, maa foretrække en saadan midlertidig Lov, der ophører samtidig med den ekstraordinære Tilstand, der fremkalder Loven, og det er jo givet ifølge Lovens Ordlyd. Jeg skal paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale det foreliggende Forslag til hurtig Vedtagelse.

Vejstrup: Det lille Lovforslag, som i Dag foreligger til Behandling, angaar, som Titelen viser, en Ændring i Lov af 29. April 1913 om Understøttelse til Børn af Enker. Man kunde for saa vidt lige saa gerne sige, at det angaar en Ændring af Hjælpekasseloven, saa meget mere som de Tilskud til Hjælpekasserne, som man tidligere har vedtaget, netop lyder paa, at det er Ændringer i Hjælpekasseloven, og saa meget mere som man i Virkeligheden heller ikke her ændrer noget i Enkeloven, idet man lader de fastsatte Takster, der een Gang staar, blive staaende. Forudsætningen for den saakaldte Enkelov var jo den, at de Mennesker, som paa Grund af, at Forsørgerne var borte, var saa uheldigt stillede, at de ikke længere kunde klare sig selv, skulde have Hjælp af det offentlige, for at de ikke skulde falde Fattigvæsenet til Byrde. Dette har i alt Fald under normale Forhold været Tilfældet; men i det Øjeblik, at der er fastsat bestemte Takster, og der er Dyrtid i Landet som for Øjeblikket, saa er det en selvsagt Ting, at saa brister Forudsætningen for Loven. Det er derfor en saare naturlig Ting, at dette Forhold afhjælpes under de ekstraordinære Forhold, vi nu lever under. Det vilde jo kun være til ringe Gavn saavel for Enkerne som for det offentlige, om Forholdet skulde blive det, at en hel Del Mennesker paa Grund af det Forhold, jeg har nævnt, paa Grund af, at Forsørgeren er borte, skulde ind under det offentlige Fattigvæsen.

Skulde jeg anke noget imod det foreliggende Forslag, saa skulde det være dette, at de Refusionsbestemmelser, der falder ind under § 1, synes mig at være